

Nr. unic dosar: 48779/300/2012

R O M Â N I A
JUDECĂTORIA SECTORULUI 2-SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR.13139

Ședința Publică din data de 03.09.2013

Instanța constituită din :

PREȘEDINTE: NEACȘU GEORGETA MARILENA

GREFIER: ILIUȚĂ MARIOARA

Pe rol se află soluționarea cauzei civile având ca obiect obligația de a face, privind pe reclamantul CENTRUL DE RESURSE JURIDICE și pe pârâta DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI SECTOR 2.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns avocatul reclamantului cu împuternicire avocațială la fila 21 și avocatul pârâtei cu împuternicire avocațială la fila 38.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care invederează instanței obiectul cauzei, stadiul procesual, modul de îndeplinire a procedurii de citare.

Avocatul pârâtei depune la dosar un nou document, ce a fost înmănat și avocatului reclamantei, document ce se referă la controlul efectuat de Avocatul Poporului la acest centru.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau probe de administrat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Avocatul reclamantei solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, urmând a fi luate în considerare și notele scrise depuse la dosar. Astfel, se arată că, s-au depus la dosar înscrisuri, așa cum s-a solicitat de către instanță, înscrisuri care să dovedească faptul că există indicii de supunere la rele tratamente și tratamente inumane și degradante, cum definește Curtea Europeană a Drepturilor Omului, mai precis adrese de la instituțiile statului, care au constatat anumite deficiențe în organizarea și modul în care sunt supuși aceste persoane cu un handicap grav și s-a detaliat în ce constau aceste tratamente. În ceea ce privește înscrisurile depuse de pârâtă, în dovedirea întregului ansamblu de colaborări pe care pârâta le are cu organizații neguvernamentale, au fost depuse două înscrisuri esențiale, în ceea ce privește accesul terților, o cerere depusă de fundația "Bucuria Ajutorului", care este o fundație creștină care nu are nici o legătură cu obiectul de activitate al reclamantei și care se ocupă de persoane vârstnice aflate în dificultate. Din punctul de vedere al reclamantei, important este modul în care pârâta a înțeles să își formuleze apărarea.

Astfel, este depusă o cerere în 18 iunie 2013, aceeași zi cu ultimul termen de judecată, zi în care această fundație face cerere pentru a se vedea condițiile de viață și nevoile persoanelor internate și i se permite accesul, urmând să depună un așa zis raport de activitate, un raport de 2 pagini care arată ce minunat este în acest centru. Este de notorietate că o instituție publică nu dă accesul în aceeași zi. Această atitudine vine în contradicție cu concluziile pe care pârâta le depune prin apărător și anume, la fila 66, există o adresă care spune ce condiții trebuie îndeplinite pentru a obține accesul într-un astfel de centru respectiv, un acord de parteneriat, stabilirea unor termeni foarte clari pentru acest acces, să se arate cine sunt persoanele respective, date de identitate, tabel, etc. Drept urmare se solicită ca aceste documente să fie înlăturate ca fiind evident depuse *pro causa* și preconstituite pentru această apărare. În al doilea document, este vorba despre asociația "Hrăniți copii", de pe de site-ul căreia rezultă că pârâta este finanțator al acestei asociații. Deci pârâta se folosește în apărarea sa de o asociație pe care o finanțează. Prin urmare și acest document este preconstituit și *pro causa*. Cu privire la înscrisurile numite acorduri de voluntariat, acestea nu au legătură cu această cauză, mai ales că ele sunt din 2006, 2008. Referitor la documentul depus la acest termen, în primul rând acesta nu este numerotat și nu are o continuitate în pagina a 3-a. Este evident modul în care o instituție publică încearcă să-și facă apărarea. Privitor la semnificația termenilor și legislația incidentă, avocatul reclamantei arată că, este de neînțeles reticența în a permite accesul unei organizații neguvernamentale, cu o experiență recunoscută în domeniu și care se ocupă cu această activitate de ani de zile. Există reglementări internaționale, este vorba despre Convenția privind persoanele cu dizabilități, ratificată de România prin Legea 221/2010, care are un capitol special care vorbește despre "implementarea și monitorizarea națională", alin. 3 al art. 33. Procesul de monitorizare înseamnă că o instituție independentă, vine, supraveghează și constată dacă drepturile acestor persoane sunt respectate de stat sau nu. Nu trebuie să se facă confuzie, așa cum încearcă pârâta să inducă instanța în eroare că reclamanta ar dori să realizeze o vizită de control care nu poate fi susținută de un temei legal. În primul rând reclamanta nu are putea prin statut și prin forma sa de organizare să efectueze o activitate de control, ci se dorește ca o instituție independentă să afle ce se întâmplă cu aceste persoane. Astfel, această organizație neguvernamentală, a făcut o manifestație de protest în sensul de a se duce în fața acestui centru și a făcut o manifestație fără cuvinte, doar cu câte un buchet de flori. A fost nevoie de această acțiune pentru că deși a încercat dialogul, această organizație s-a lovit de toate barierele. În concluzie, a preveni, a monitoriza, a supraveghea, înseamnă și în accepțiunea Convenției Europene a Drepturilor Omului, dar și a Convenției specifice persoanelor

cu dizabilități, a stabili dacă nu s-au încălcat acele drepturi, deci a nu se ajunge la încălcarea acelor drepturi. Principiul monitorizării este în primul rând de a preveni și nu este permis să motivezi că nu permiți accesul în aceste instituții a organizațiilor neguvernamentale, pentru că se vor plânge organismelor internaționale și vor face de râs România. Vizitele de monitorizare trebuie să fie de îndată și neanunțate. Cu cheltuieli de judecată reprezentate de taxa judiciară de timbru.

Avocatul pârâtei solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată. Se solicită astfel să fie înlăturată susținerea conform căreia accesul în instituție nu a fost permis pentru că această organizație s-ar putea plânge organismelor internaționale, nefiind nici un act la dosar care să susțină această afirmație. De asemenea, în centrul în discuție, nu se află copii minori, ci persoane care au depășit vârsta majoratului. Aceste persoane nu sunt puse în totalitate sub interdicție. Proceduri de punere sub interdicție s-au desfășurat vizavi de unii dintre beneficiarii acestui centru. O parte din acești beneficiari au familii, au aparținători și la cererea acestora au fost internați în acest centru. Au fost depuse la dosar dovezi că de-a lungul timpului s-au derulat proceduri de punere sub interdicție iar instanțele s-au deplasat la centru, putând observa aceste persoane. Deci acest centru a fost vizitat inclusiv de judecători ai acestei instanțe, care nu au anunțat nici o autoritate publică, referitor la vreun tratament inuman aplicat acestor persoane. De asemenea, nu ne aflăm în situația unor persoane private de libertate că în situația unor persoane care suferă de deficiențe neuromotorii severe și pe care, boala de care suferă le fac nedeplasabile, dar nu este o situație privativă de libertate. Nu ne aflăm în situația actelor emise de Primăria sectorului 2, pentru că pârâta nu este un organism care să aibă legătură cu Primăria sectorului 2 ci se află în subordinea Consiliului Local al sectorului 2, unul din forurile care au competențe în controlarea acestor instituții. Reclamanta afirmă că se dorește monitorizarea situației acestor beneficiari. Astfel reclamanta a depus probe la dosar numai în momentul în care instanța a solicitat în mod expres să depună dovezi cu privire la indiciile ce există cu privire la tratamentele inumane și degradante. Nici la acest moment nu există vreo sesizare în scris de la Centrul de resurse juridice, singura instituție pe care reclamanta a indicat-o că ar fi adus informații cu tratamentele la care sunt supuse persoanele din centru. Există o singură scrisoare a unui voluntar care se referă la situații anterioare anului 2012 și care se referă la beneficiari dintr-un alt centru, încercând să se creeze confuzie cu privire la situația din centrul în discuție. Înscrierile depuse de reclamantă la dosar sunt rapoarte foarte vechi de la nivelul anului 2006, cel mai nou fiind din anul 2011, iar unele din ele nu au nici o legătură cu prezenta cauză. Singurele două documente care au o oarecare legătură cu cauza, cel intitulat "un mecanism, pentru prevenirea torturii și tratamentelor inumane și degradante" la pagina 2

alin.3 se susține că atribuțiile de monitorizare și control sunt atributul instituțiilor statului, în cazul persoanelor cu dizabilități mintale. Mai există un document care se referă la modul în care, ar trebui să se efectueze vizite într-o astfel de instituție, respectiv documentul "Monitorizarea privind drepturilor copiilor și a persoanelor cu dizabilități din instituțiile publice", document redactat la nivelul anului 2008. Astfel, înainte de efectuarea unei vizite ar trebui întreprinse următoarele etape: semnarea unui protocol de colaborare, informarea anticipată a directorului cu privire la persoanele care fac parte din echipa ce va întreprinde vizita și data la care se va efectua vizita, informarea directorului cu privire la metodele de interviu ce vor fi utilizate în cadrul vizitelor. S-a mai depus la dosarul cauzei extras din acel reportaj transmis la televizor. Pozele depuse de pârâtă la dosar se coroborează cu fotografiile depuse de reclamantă. În cadrul acelui reportaj este prezentată o înregistrare făcută neautorizat, despre care se susține că a fost făcută la nivelul anului 2012 de către un fost angajat al centrului. Aceste aspecte nu pot fi verificate, cadrele, astfel cum au fost filmate, nu permit identificarea beneficiarilor și nici a cadrului mai larg în care au fost filmate. Se încearcă inducerea în eroare a instanței prin intercalarea între cadrele din înregistrarea făcută fără autorizație a fotografiilor din centru. Este adevărat că la nivelul anului 2012, mobilierul nu era nou, că exista o aglomerare cu beneficiari din alt centru de pe raza sectorului 2 aflat în reamenajare, motiv pentru care, o vreme au fost aduși la acest centru, fiind o situație temporară. În raportul depus la dosar se arată că nu s-a semnalat lipsirea beneficiarilor de accesul la tratament și îngrijire. Totodată a fost depus la dosar comunicatul din luna iulie 2013, de la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, care spune că toate controalele efectuate de organele statului cu competențe în domeniu, au infirmat acuzațiile de rele tratamente. La dosar a mai fost depus raportul făcut de instituția Avocatul Poporului, raport în care există o omisiune, nu există continuitate de pe pagina 2 la pagina 3, document ce a fost însă conformat cu originalul, original care în acest fel se prezintă. S-a mai depus dovada că acest centru a fost verificat și de Consiliul Local sector 2. În această situație s-a ajuns și la solicitarea ca acest centru să fie închis. Nici această comisie nu a găsit indicii privind relele tratamente aplicate beneficiarilor acestui centru. În urma acestei situații și alte organisme și-au manifestat dorința să vadă condițiile în care trăiesc persoanele internate în acest centru, iar la dosar există și rapoartele celor două organizații neguvernamentale. De asemenea, la dosarul cauzei au fost depuse acte medicale ale profesorului conferențiar dr. Constantin Oancea care arată față de diagnosticul acestor persoane că starea lor de slăbiciune, poziția în care stau, sunt aspecte ce se regăsesc în literatura de specialitate. Nu se poate acorda accesul inopinat pentru că astfel nu se mai poate acorda protecția pe care legea sănătății mintale o asigură

acestor beneficiari. De asemenea, nici acum la dosarul cauzei nu există statutul reclamantei, reclamanta nefăcând nici acum dovada că ar fi acreditată ca furnizor de servicii sociale. Toate documentele depuse la dosar de către reclamantă sunt produse pro causa sau nu au legătură cu obiectul. S-a încercat prin difuzarea acelu reportaj la Antena 3 manipularea opiniei publice și nici măcar reprezentantului pârâtei prezent la emisiune nu i s-au dat relații privitor la când și cine a făcut acele filmări pentru ca pârâta să poată face o minimă verificare asupra acelei înregistrări. Fără cheltuieli de judecată. Depune concluzii scrise.

Avocatul reclamantei arată, în replică, faptul că există la dosarul cauzei o adresă emisă de Ministerul Sănătății care răspunde reclamantei că, autorizația prevăzută în temeiul articolului 47 din legea sănătății mintale nr. 488/2002 nu poate elibera această autorizație având în vedere că nu sunt emise normele metodologice ale acesteia și precizează că, „totodată, centrele de tipul celui menționat, sunt instituții de tip social aflate în subordinea DGACPC sector 2, aceasta fiind instituția abilitată să permită accesul organizațiilor neguvernamentale.

Instanța, în temeiul art. 150 C.pr.civ, declară dezbaterile încheiate și reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, instanța constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la această instanță la data de 17.12.2012, reclamanta Fundația CENTRUL DE RESURSE JURIDICE în contradictoriu cu pârâta DIRECTIA GENERALA DE ASISTENTA SOCIALA ȘI PROTECTIA COPILULUI SECTOR 2 BUCUREȘTI (D.G.A.S.P.C.) a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună obligarea pârâtei să permită accesul reprezentanților reclamantei în CENTRUL DE RECUPERARE ȘI REABILITARE NEUROPSIHIATRICĂ „GHEORGHE ȘERBAN” cu scopul de a monitoriza respectarea drepturilor persoanelor cu dizabilități, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că este o organizație neguvernamentală înființată în anul 1998 de către Fundația pentru o Societate Deschisă (actuala Fundație Soros) care acționează pentru crearea și funcționarea unui cadru legal și instituțional care să asigure respectarea drepturilor omului și a egalității de șanse și pentru accesul liber la un act de justiție echitabil.

Unul dintre obiectivele fundației în domeniul promovării drepturilor omului constă în observarea modului în care sunt respectate drepturile persoanelor cu dizabilități mentale instituționalizate în centrele de recuperare și reabilitare neuropsihiatrică și în spitalele de psihiatrie și combaterea discriminării.

În exercitarea atribuțiilor sale, reclamanta a încercat în repetate rânduri să ia legătura cu directorul general al D.G.A.S.P.C. Sector 2 pentru a obține accesul în Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban” însă a avut parte de o totală lipsă de comunicare și transparență în abordarea acestui subiect. Mai mult de atât, reprezentanților reclamantei li s-a interzis accesul în instituția susmenționată, de către șeful centrului, cu motivarea că singura instituție cu drept de acces este D.G.A.S.P.C. Sector 2.

Deși i-a adresat o sesizare pârâtei cu privire la modul inuman și degradant de tratament al beneficiarilor susnumitei instituții publice, cerându-i să facă investigații în acest sens, reclamanta nu a primit nici un răspuns.

În susținerea cererii sale reclamanta a depus la dosar copii de pe un set de înscrisuri în care sunt menționate condițiile de îngrijire și tratament de care au parte beneficiarii centrului respectiv, condiții constatate de o echipă mixtă de control.

Raportat la susținerile reclamantei cu privire la modul în care sunt tratați beneficiarii Centrului de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban”, solicită intervenția instanței de judecată, de îndată, pentru a dispune accesul reprezentanților reclamantei în instituția publică susmenționată.

A atașat cererii următoarele înscrisuri: sesizarea nr. 471/29.10.2012 și confirmarea de primire aferentă expedierii; adresa nr. 13703/21.11.2012 emisă de Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială; adresa nr. 12958/07.11.2012 emisă de Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială, alte înscrisuri.

În ceea ce privește reglementările legale ce susțin prezentul demers, invocă prevederile art. 1516 alin. 2 pct. 1 Ncc, Convenția privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Legea nr. 487/2002, Legea nr. 109/2009.

În dovedirea cererii, reclamanta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, interogatoriu și martori.

Directia Generala de Asistenta Sociala și Protectia Copilului Sector 2 București (D.G.A.S.P.C.) a formulat întâmpinare, în temeiul disp. art. 115-118 Codul de procedură civilă prin care a solicitat respingerea cererii reclamantului ca neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării a arătat că Legea nr. 109/2009, pe care se întemeiază cererea reclamantului, nu își are aplicabilitatea în speță, beneficiarii centrului de îngrijire nefiind persoane aflate în executarea unor pedepse private de libertate.

Mai mult decât atât, obiectul cererii de chemare în judecată, respectiv obligarea sa de a permite accesul reprezentanților reclamantei în Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban”, încalcă prevederile Legii nr. 652/2012 a sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice.

Mai arată pârâta că în urma controlului efectuat la această instituție publică de către o echipă de reprezentanți ai Ministerului Muncii și Protecției Sociale cât și ai Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, nu s-au constatat nereguli privind accesul corespunzător al beneficiarilor la tratament și îngrijire. De asemenea nu a fost confirmată niciuna din susținerile reclamantei referitoare la tratamentul inuman și degradant sau la calitatea hranei și a lipsei de tratament de recuperare psihomedicosocial.

Precizează că a dat dovadă de totală transparentă și a comunicat reclamantei de fiecare dată informațiile solicitate, cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

A anexat copii de pe un set de înscrisuri, respectiv cele care au stat la baza formulării întâmpinării (filele 39-70 și 423-445).

Prin notele scrise depuse la dosar la termenul de judecată din data de 03.09.2013 reclamanta reitează solicitarea de a fi obligată pârâta să-i permită accesul reprezentanților reclamantei în Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban”, în scopul monitorizării respectării drepturilor persoanelor cu dizabilități, în acest sens făcând referire la dispozițiile legale incidente, aplicabile în speță, respectiv art. 33 din Legea nr. 22/2010 și art. 47 din Legea nr. 487/2002.

La același termen de judecată a depus concluzii scrise și pârâta, arătând că reclamanta, în calitatea sa de organism neguvernamental, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, nu are dreptul să monitorizeze și să verifice situația beneficiarilor din Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban” sau din alte centre similare sau instituții medicale. De asemenea, aceasta nu a obținut avizul prevăzut de art. 47 din Legea nr. 487/2002, nu a solicitat acordul D.G.A.S.P.C. Sector 2, nu a anunțat data la care dorea să efectueze vizita și nici nu a indicat persoanele care urmau să efectueze vizita.

Față de considerentele expuse a solicitat respingerea cererii reclamantei, ca neîntemeiată.

În cauză, în temeiul disp. art. 167 C.proc.civ., instanța a încuviințat și a administrat proba cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei, apreciind că această probă este pertinentă, concludentă și utilă pentru soluționarea cauzei.

Analizând probatoriul administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Reclamanta s-a adresat pârâtei la data de 29.10.2012 solicitând acesteia să-i permită accesul în Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban” pentru a investiga dacă persoane internate în acest centru au fost supuse unor tratamente rele, inumane sau degradante, în această solicitare reclamanta arătând că în perioada iulie-augus a primit mai multe plângeri cu privire la aceste tratamente-f. 5-8.

În urma sesizării Asociației RAP, a fost efectuat un control la acest Centru de către o echipă mixtă formată din angajați ai MMFP, aceștia constatând că îngrijirile acordate persoanelor internate în acest Centru nu corespundeau standardelor specifice de tratament și de locuire (f. 9-14), pentru remedierea acestor deficiențe fiind stabilite măsuri concrete, termene de realizare și responsabili. Tot în acest raport s-a arătat că pârâta a încetat colaborarea cu Fundația RAP din Marea Britanie ca urmare a postării pe site-ul propriu de către ultima a unor imagini, fără a se fi respectat prevederile HG nr. 1018/2002.

La solicitarea reclamantei făcute MS-Centrul Național de Sănătate Mintală și Luptă Antidrog de a i se organiza o vizită de monitorizare, cerere făcută în temeiul ar. 47 din Legea nr. 487/2002, i s-a răspuns de către această instituție că nu poate răspunde favorabil cererii deoarece normele de aplicare ale legii nu au fost elaborate încă, astfel că reclamanta trebuie să se adreseze pârâtei, aceasta din urmă, având în subordine Centrul, poate permite accesul reprezentanților organizațiilor neguvernamentale.

Din susținerea pârâtei din întâmpinare ce se coroborează cu înscrisurile aflate la filele 52-65, instanța reține că în luna august 2012 a fost reluată colaborarea între pârâtă și Fundația RAP.

La sesizarea reclamantei a fost efectuat un alt control la Centru de către secretarul de stat din MMFPSPV împreună cu un consilier al ministrului-f. 80-81, în urma acestuia recomandându-i-se pârâtei să permită accesul reclamantei în Centru.

Din înscrisurile aflate la f. 147-311, instanța reține că reclamanta este o organizație neguvernamentală cu expertiză recunoscută în materia ocrotirii drepturilor persoanelor cu dizabilități.

Pârâta, în cursul lunii iunie 2013, conform înscrisurilor aflate la f. 428-434, a răspuns favorabil cererilor de vizită formulate de către Asociația Hrăniți Copii-Feed the Children și Fundația Bucuria Ajutorului, ambele cereri fiind întemeiate pe dezbaterile din media cu privire la modul în care sunt îngrijite persoanele internate în acest Centru.

Prin Legea nr. 221/2010 a fost ratificată **Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități**, art. 33 intitulat **Implementarea și monitorizarea națională** având următorul conținut:

“ 1. Potrivit sistemului lor de organizare, statele părți vor desemna unul sau mai multe puncte de contact în cadrul Guvernului pentru probleme referitoare la implementarea prezentei convenții și vor acorda atenția cuvenită stabilirii sau desemnării unui mecanism de coordonare în cadrul Guvernului pentru a facilita măsurile aferente, în diferite sectoare și la diferite niveluri.

2. Statele părți, în conformitate cu propriile sisteme juridice și administrative, își vor menține, consolida, desemna sau stabili fiecare un cadru care să includă unul ori mai multe mecanisme independente, după cum este cazul, pentru a promova, proteja și monitoriza implementarea prezentei convenții. La desemnarea sau stabilirea unui asemenea mecanism, statele părți vor ține cont de principiile referitoare la statutul și

funcționarea instituțiilor naționale pentru protecția și promovarea drepturilor omului.

3. Societatea civilă, în special persoanele cu dizabilități și organizațiile care le reprezintă, vor fi implicate și vor participa pe deplin la procesul de monitorizare.”

Art. 47 din Legea nr. 487/2002 prevede că *“Reprezentanții organizațiilor neguvernamentale care desfășoară activități în domeniul sănătății mintale sau al protecției drepturilor omului pot vizita unitățile de psihiatrie sau centrele de recuperare și reabilitare și pot lua contact cu pacienții, în baza unei autorizații emise de către directorul Centrului Național de Sănătate Mintală și Luptă Antidrog.*

(2) Autorizația prevăzută la alin. (1) se emite nominal pentru reprezentanții fiecărei organizații neguvernamentale și permite accesul liber în toate unitățile de psihiatrie și în centrele de recuperare și reabilitare timp de un an de la emiterea acesteia.

(3) Întrevederile dintre reprezentanții organizațiilor neguvernamentale prevăzute la alin. (1) și pacienții unităților de psihiatrie sau ai centrelor de recuperare și reabilitare se desfășoară în condiții de confidențialitate, sub supraveghere vizuală.

(4) Condițiile de acordare și de retragere a autorizației prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin normele de aplicare a prezentei legi.”

Prin textele legale expuse, Statul Român a convenit crearea unui mecanism independent prin care se urmărește promovarea, protejarea și asigurarea exercitării depline și în condiții de egalitate a tuturor drepturilor și libertăților fundamentale ale omului de către toate persoanele cu dizabilități și promovarea respectului pentru demnitatea lor intrinsecă.

Art. 20 al. 2 din Constituție consacră prioritatea pactelor și tratatelor internaționale la care România este parte privitoare la drepturile fundamentale ale omului în caz de neconcordanță a acestora cu legile interne. În prezenta cauză nu este vorba de o neconcordanță a acestor dispoziții ci, de mult mai puțin, de omisiunea statului de a transpune complet în plan intern obligații asumate prin aceste gen de convenții.

În consecință, faptul că până în prezent nu au fost elaborate normele de aplicare a Legii nr. 487/2002 nu înseamnă că ocrotirea drepturilor persoanelor cu dizabilități, internate în spitale de psihiatrie sau în centre de recuperare și reabilitare, pentru realizarea căreia a fost creat mecanismul arătat în art. 47 din Legea nr. 487/2002, este amânată pentru momentul edictării acelor norme pentru că Statul, ca persoană care își asumă obligația de a ocroti anumite drepturi prin luarea unor măsuri determinate, în situația în care nu-și îndeplinește acele obligații, ar însemna să invoce ca și cauză exoneratoare propria culpă.

Dimpotrivă, din situația de fapt reținută de instanță, reiese faptul că pârâta a depășit această lacună legislativă internă prin permisiunea de vizitare acordată celor două organizații neguvernamentale în cursul lunii iunie a.c.

Situația în care se află persoanele internate în Centrul Gheorghe Șerban, ce a făcut obiectul dezbaterii din mass media din cursul verii anului 2013 cu privire la tratamentele aplicate persoanelor internate în acest Centru, face aplicabile prevederile art. 3 sau art. 8 din CEDO. Astfel integritatea fizică este ocrotită, în primul rând, de art. 3 al Convenției care interzice tratamentele inumane sau degradante. Sunt însă situații în care atingerea dusă integrității fizice a persoanei să nu ajungă la nivelul de gravitate impus de art. 3 dar să cadă sub incidența art. 8. În scopul ocrotirii acestor drepturi, în sfera obligațiilor pozitive impuse statelor este inclusă și obligația pozitivă de a proceda la o anchetă oficială, aprofundată și efectivă în vederea identificării și pedepsirii persoanelor responsabile de aplicarea unor rele tratamente (c. Toteva c. Bulgaria).

De asemenea, art. 8 din Convenție reclamă din partea statelor îndeplinirea unor obligații pozitive, inerente asigurării respectului efectiv al vieții private și familiale care pot implica și necesitatea adoptării de măsuri de protecție a vieții private, chiar cu privire la relațiile dintre indivizi. (c. Stubbings și alții c. Marii Britanii). Fiecare stat contractant este ținut să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient care să aibă ca scop tocmai îndeplinirea acestor obligații care îi incumbă pe temeiul art. 8 al Convenției (c. Ignacolo-Zenide c. României).

Concluzia ce se desprinde din cele expuse mai sus este aceea că refuzul pârâtei de a permite accesul reprezentanților reclamantei (organizație neguvernamentală cu activitate și experiență în această materie) în scopul verificării respectării drepturilor persoanelor cu dizabilități, în condițiile existenței unei dezbateri publice cu privire la acest fapt, nu se înscrie în sfera acestor obligații pozitive ale statului ci, dimpotrivă, ca refuz nejustificat și față de promptitudinea cu care a răspuns solicitărilor celorlalte două organizații neguvernamentale.

În consecință, instanța a admis acțiunea și a obligat pârâta să permită accesul reprezentanților reclamantei în Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban”, în scopul monitorizării respectării drepturilor persoanelor cu dizabilități.

Față de dispozițiile art. 274 Cpc, ca parte căzută în pretenții, instanța a obligat pârâta la 8,30 lei cheltuieli de judecată reprezentate de taxă de timbru și timbru judiciar.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea privind pe reclamantul CENTRUL DE RESURSE JURIDICE cu sediul în București, sector 2, str. Arcului, nr. 19 și pe pârâta DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI SECTOR 2, cu sediul în București, sector 2, str. Olari, nr. 11-13.

Obligă pârâta să permită accesul reprezentanților reclamantei în Centrul de Recuperare și Reabilitare Neuropsihiatrică „Gheorghe Șerban”, în scopul monitorizării respectării drepturilor persoanelor cu dizabilități.

Obligă pârâta la 8,30 lei cheltuieli de judecată.

Cu apel în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi: 03.09.2013

PREȘEDINTE
Neacșu Georgeta Marilena

GREFIER
Iliuță Marioara

Red.jud.N.G.M/4ex

